

Sygn. akt III AUa 108/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Beata Michalska (spr.)

del. SSO Iwona Matyjas

Protokolant: st. sekr. sęd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 października 2018 r. w Ł.

sprawy E. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie daty wypłaty świadczenia

na skutek apelacji E. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 17 listopada 2017 r. sygn. akt V U 808/17

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 108/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 17 listopada 2017r., w sprawie o sygn. akt VU 808/17, oddalił odwołanie E. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z 25 lipca 2017 r., odmawiającej podjęcia wypłaty emerytury od 1 maja 2015 r. z powodu kontynuowania przez emeryta zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury do 22 lutego 2017 r.

Rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

E. O., ur.(...), w dniu 11 maja 2015r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury. Decyzją z 2 lipca 2015 r. i z dnia 25 września 2015 r. organ rentowy odmówił mu prawa do emerytury wskazując, że do dnia 1 stycznia 1999r. nie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z 24 listopada 2016 r., w sprawie IV U 1026/15, zmienił ww. decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 1 maja 2015 r. W wykonaniu wyroku sądowego organ rentowy decyzją z 1 lutego 2017 r. przyznał odwołującemu zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od dnia 1 maja 2015 r., jednocześnie zawieszając jej wypłatę ze względu na kontynuowanie przez ubezpieczonego zatrudnienia. W decyzji tej organ rentowy zaznaczył, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia należy przedłożyć w oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie

potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 24 lutego 2017 r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o przeliczenie świadczenia, składając świadectwo pracy potwierdzające rozwiązanie stosunku pracy z dniem 22 lutego 2017r. Decyzją z 23 marca 2017 r. organ rentowy przeliczył świadczenie, przyznał emeryturę od 1 maja 2015 r. i po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 lutego 2017r. podjął wypłatę emerytury od dnia 1 lutego 2017 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy.

W dniu 22 czerwca 2017 r. odwołujący reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpił z wnioskiem o zmianę decyzji w trybie wznowieniowym, w zakresie dotyczącym zawieszenia od daty wypłaty emerytury poprzez podjęcie wypłaty emerytury od dnia 1 maja 2015 r.

Decyzją z dnia 25 lipca 2017 r. Zakład na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS odmówił prawa do podjęcia wypłaty emerytury od 1 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania.

W uzasadnieniu stanu prawnego sąd meriti przywołał art.103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podkreślił, że w okresie od przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury w warunkach szczególnych do 22 lutego 2017r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. spółka kapitałowa w Z. i z tego tytułu uzyskiwał przychody. Tak więc przepis art. 103a ma zastosowanie do wnioskodawcy, gdyż w dacie nabycia prawa do emerytury i po jej nabyciu kontynuował zatrudnienie u tego samego pracodawcy. Nadto wskazano, iż art. 103a był uznany za niezgodny z Konstytucją, ale tylko częściowo, bowiem wyłączył jego zastosowanie do emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury od dnia 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Zastosowanie art.103a wobec wszystkich pozostałych pracowników emerytów nie narusza wzorców konstytucyjnych przez Trybunał Konstytucyjny. Ponieważ ubezpieczony od 1 października 2013 r. do 22 lutego 2017 r. pozostawał w zatrudnieniu, ma do niego zastosowanie art. 103a w/w ustawy. Powołano stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie wyrażone w wyroku z dnia 16 września 2015 r. w sprawie III AUa 457/15, w którym stwierdzono, że „Prawo wynikające z art. 103a powinno być jednakowo stosowane do wszystkich emerytów, także tych, którzy nabyli prawo do emerytury decyzją organu rentowego w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku, jak i tych, którzy nabyli prawo do emerytury wyrokiem Sądu, bez względu na to, w jakim czasie postępowanie sądowe zostało zakończone. Jeżeli wnioskodawca podjął decyzję o kontynuowaniu zatrudnienia w chwili złożenia wniosku o emeryturę, to musiał się liczyć z faktem, że pomimo korzystnej decyzji o przyznaniu prawa do emerytury do wypłaty emerytury dojść nie może z powodu kontynuowania zatrudnienia. W sytuacji, gdyby wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy, to niewątpliwie uzyskałby prawo do wypłaty emerytury od wcześniejszej daty. Nie ma jednak podstawy do ustalenia prawa do wypłaty emerytury w sytuacji kontynuowania zatrudnienia za okres kiedy toczyło się postępowanie w sądzie, bo wówczas stawałoby to wnioskodawcę w korzystniejszej sytuacji od innych emerytów, a prawo nie może godzić w konstytucyjną zasadę równości wobec prawa.” Sąd meriti w całości podzielił w/w stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie, które zostało wydane w analogicznym stanie faktycznym, co w niniejszej sprawie i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok ubezpieczony zaskarżył w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że cyt. przepis znajduje zastosowanie do osób, które osiągając przychód, nie posiadały statusu emeryta oraz do sytuacji, gdy prawo do emerytury ustalone zostało orzeczeniem sądu wydanym po długotrwałym postępowaniu sądowym, w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia cyt. przepisu prowadzi do wniosku, że nie odnosi się on do osób, które uzyskując przychód nie posiadały statusu emeryta, nadto w razie ustalenia prawa do emerytury orzeczeniem organu odwoławczego, zawieszenie jej wypłaty w przypadku kontynuowania przez emeryta zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie może nastąpić przed dniem ustalenia nabycia prawa do emerytury w decyzji organu rentowego.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, decyzji z 25 lipca 2017r. i z 23 marca 2017r. , jak też decyzji z 1 lutego 2017 r. w zakresie dotyczącym zawieszenia i daty wypłaty emerytury poprzez ustalenie początkowej daty wypłaty świadczenia na dzień 1 maja 2015 r. , jak też zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska apelujący przyznał ,że stan faktyczny w sprawie nie jest sporny, a zagadnienie przedstawione do rozstrzygnięcia ma charakter prawny. Art.103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS zawiera ogólną zasadę zawieszania prawa do emerytury w przypadku uzyskiwania przez emeryta przychodu bez względu na jego wysokość, jeśli jest on uzyskiwany z tytułu zatrudnienia, kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego emeryt wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego . Gramatyczna wykładnia przepisu wskazuje, iż łączy on zawieszenie prawa do emerytury z osiąganiem przychodu przez emeryta, a więc osobę, która uzyskała status emeryta i posiadając taki status osiąga dochody u pracodawcy, na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed uzyskaniem prawa do emerytury. Natomiast ubezpieczony w okresie od 1 maja 2015 r. do 1 lutego 2017 r. nie posiadał statusu emeryta. Stosownie bowiem do art. 4 pkt 1 cyt. ustawy, za emeryta uważa się nie osobę, która nabyła prawo do świadczenia po spełnieniu przewidzianych przez przepisy warunków, lecz osobę mającą ustalone prawo do emerytury. Dopóki prawo to w decyzji organu rentowego bądź orzeczeniu sądu nie zostało ustalone, dopóty ubezpieczony nie posiadał statusu emeryta. Skoro zatem ubezpieczony nie posiadał statusu emeryta, to przychód osiągany przez niego od 1 maja 2015r. do 1 lutego 2017 r. nie był „przychodem osiąganym przez emeryta”, o którym mowa w art. 103a i przepis ten nie znajdzie zastosowania, gdyż nie odnosi się do przychodu uzyskiwanego przez osobę nie posiadającą takiego statusu.

Zdaniem skarżącego, nawet gramatyczna wykładnia art. 103a ustawy potwierdza, iż cyt. przepis nie ma zastosowania do ubezpieczonego, skoro w okresie, kiedy osiągał przychody, nie posiadał statusu emeryta. Nawet gdyby przyjąć wykładnię gramatyczną art. 103a zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy, to taka wykładnia może jednak być uznana za prawidłową wyłącznie w sytuacjach typowych, gdy przesłanki (warunki) nabycia prawa do emerytury nie budzą wątpliwości , a prawo do świadczenia zostaje ustalone w decyzji organu rentowego w terminie określonym w art. 118 ust. 1 ustawy bezpośrednio po złożeniu przez zainteresowanego formalnego wniosku o emeryturę. Gramatyczna reguła interpretacyjna art. 103a jest jednak nie do zaakceptowania w sytuacji, gdy - jak w niniejszym przypadku - prawo ubezpieczonego do emerytury zostało ustalone wyrokiem Sądu na skutek postępowania odwoławczego, a do daty wydania decyzji ustalającej prawo do emerytury w wykonaniu prawomocnego wyroku upłynął znaczny okres od złożenia wniosku o świadczenie. W takim przypadku interpretacja omawianego przepisu wymaga zastosowania wykładni funkcjonalnej. Dla przypomnienia - celem art. 103a ustawy jest tworzenie nowych miejsc pracy i w związku z tym ograniczenie prawa do uzyskania świadczeń emerytalnych w sytuacji uzyskiwania przychodów ze stosunku pracy poprzez stworzenie ubezpieczonym, którzy nabyli prawo do emerytury, możliwości wyboru między pobieraniem świadczenia emerytalnego i wynagrodzenia za pracę. Oczywiście jest, że do chwili ustalenia w decyzji organu rentowego prawa do emerytury wnioskodawca był pozbawiony możliwości dokonania wyboru pomiędzy statusem emeryta a statusem pracowniczym, bo statusu emeryta w ogóle nie posiadał. Stosownie bowiem co art. 4 pkt 1 ustawy za emeryta uważa się nie osobę, która nabyła prawo do świadczenia po spełnieniu przewidzianych przez przepisy warunków, lecz osobę mającą ustalone prawo do emerytury. Dopóki więc prawo to w decyzji organu rentowego nie zostanie ustalone, dopóty ubezpieczony nie posiada statusu emeryta i nie mógł dokonać wyboru pomiędzy statusem emeryta a statusem pracowniczym. Trudno wymagać od ubezpieczonego, aby rozwiązał stosunek pracy z pracodawcą zatrudniającym go w momencie składania wniosku o ustalenie prawa do emerytury i - w przypadku wydania przez organ rentowy decyzji odmownej - oczekiwał na rozstrzygnięcie przez sąd kwestii swojego uprawnienia do tego świadczenia, tracąc źródło dochodu ze stanowiącej podstawę jego utrzymanie. Ubezpieczony mając możliwość wyboru między statusem emeryta a statusem pracowniczym, niezwłocznie wybrał status emeryta. Przepis art. 103a ustawy należy interpretować w ten sposób, że w razie ustalenia prawa do emerytury orzeczeniem organu odwoławczego, zawieszenie jej wypłaty w przypadku kontynuowania przez emeryta zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie może nastąpić przed dniem ustalenia nabycia prawa do emerytury w decyzji organu rentowego. Oczywiście w takim przypadku organ rentowy zobligowany jest do dokonania rozliczenia przychodów ubezpieczonego za okres wsteczny. Powyższa wykładnia znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów powszechnych (yde: wyrok SA w Lublinie z dnia

28 kwietnia 2016 r. III AU a 13/16; wyrok SA w Lublinie z dnia 23 lutego 2017 r. III AU a 982/16; wyrok SA w Gdańsku z dnia 26 października 2015 r. III AUa 817/15; wyrok SO w Białymstoku z dnia 17 września 2014 r. V U 1128/14; wyrok SO w Szczecinie z dnia 2 lutego 2017 r. VI U 2230/16) i jest kontynuacją stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 229/06, w którym uznano, że w przypadku ustalenia prawa do świadczenia przez organ odwoławczy skutki prawne wynikające z art. 103 ust.2a (obecnie art. 103a) niweczyć należy za okres od daty przyznania uprawnień ubezpieczeniowych do dnia wydania decyzji wykonawczej przez organ rentowy, co oznacza rekompensowanie ubezpieczonemu konieczności oczekiwania na ustalenie prawa ze środków FUS. Ten sam nurt wykładni zaprezentował również Sąd Apelacyjny w Szczecinie (wyrok z dnia 9 października 2017 r. III AUa 918/16).

Jedynym de facto argumentem Sądu Okręgowego przeciwko zaprezentowanej wykładni art. 103a jest twierdzenie, iż ustalenie prawa do wypłaty emerytury w sytuacji kontynuowania zatrudnienia za okres kiedy toczyło się postępowanie w sądzie stawiałoby wnioskodawcę w korzystniejszej sytuacji od innych emerytów, co godziłoby w zasadę równości wobec prawa. Argument ten jest całkowicie chybiony. Przede wszystkim taka osoba jest w znacznie gorszej sytuacji od innych emerytów, bowiem został pozbawiony możliwości wyboru czy kontynuować zatrudnienie i tym samym mieć zawieszone prawo do emerytury czy też zakończyć pracę i przejść na emeryturę. Ponadto, osoba, która uzyskała status emeryta wskutek wydania decyzji przez organ rentowy w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku, może po zakończeniu stosunku pracy i po uzyskaniu statusu emeryta, ponownie poszukać zatrudnienia i pobierać emeryturę jednocześnie osiągając wynagrodzenie za pracę. Nie można zatem w żaden sposób mówić, by sytuacja takich osób była mniej korzystna, tym bardziej by naruszona została zasada równości wobec prawa. Błędna wykładnia art. 103a ustawy dokonana przez Sąd I instancji uzasadnia zmianę wyroku oraz wskazanych w petitum decyzji.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu.

Aby uporządkować fakty istotne w sprawie, trzeba w pierwszej kolejności podkreślić, że przedmiot sporu w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza treść zaskarżonej decyzji. W niniejszej sprawie wnioskodawca odwołał się od decyzji odmownej z dnia 25 lipca 2017r. wydanej na skutek wniosku z 26 czerwca 2017r. złożonego w trybie art.114 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2018r., poz.1270) o zmianę decyzji z 23 marca 2017r. i poprzedzającej jej decyzji z 1 lutego 2017 r. w zakresie dotyczącym zawieszenia i daty wypłaty emerytury poprzez podjęcie wypłaty emerytury od 1 maja 2015 r. Przy tym decyzją z 1 lutego 2017r. organ rentowy wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z 24 listopada 2016r., sygn.VU 1026/15, przyznał ubezpieczonemu zaliczkę na poczet przysługującej od 1 maja 2015 r. emerytury, jednocześnie zawieszając jej wypłatę ze względu na kontynuowanie zatrudnienia. Następnie decyzją z 23 marca 2017r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 1 maja 2015 r. i podjął jej wypłatę od 1 lutego 2017 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy. Jako podstawę wniosku złożonego w trybie art.114 ust.1 pkt 1 wskazano błędną wykładnię art.103a dokonaną przez organ rentowy przy wydawaniu ostatecznych decyzji z lutego i marca 2017r. Przy czym w decyzji z 1 lutego 2017r. ZUS poinformował wnioskodawcę o zawieszeniu wypłaty emerytury z wyjaśnieniem podstawy faktycznej takiej decyzji (z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia). Co istotne, decyzja ta zawiera również pouczenie, że „w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w oddziale ZUS świadectwo pracy potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz wniosek o podjęcie wypłaty emerytury”. Wnioskodawca decyzji tej nie zaskarżył i w dniu 24 lutego 2017r. wystąpił z wnioskiem o podjęcie wypłaty emerytury z powodu ustania zatrudnienia, przedkładając stosowne świadectwo pracy. Tym samym nie kwestionował również decyzji z 23 marca 2017r. o podjęciu wypłaty emerytury od 1 lutego 2017r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy.

Zgodnie natomiast z powołanym we wniosku profesjonalnego pełnomocnika art. 114 ust.1 pkt 1 ustawy emeryturach i rentach z FUS w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed

wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Jako nową okoliczność w sprawie, uzasadniającą zastosowanie art.114 ust.1 pkt 1 u.e.r.f.u.s. wskazano błędną wykładnię art.103a. Ponieważ ani organ rentowy, ani Sąd I instancji nie kwestionowali prawa skarżącego do wznowienia postępowania w trybie powołanego przepisu i jest to również akceptowalne w świetle najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 2017r., I UK 398/16), na etapie postępowania apelacyjnego spór zogniskował się na prawidłowej wykładni art.103a u.e.r.f.u.s. w odniesieniu do niespornie ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Zgodnie z art.103a, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Istotą art.103a jest więc wyeliminowanie równoczesnego pobierania dwóch świadczeń, tj. emerytury i wynagrodzenia za pracę. Przepis ten łączy konsekwencje w postaci zawieszenia prawa do świadczenia i w efekcie wstrzymania jego wypłaty z kontynuowaniem zatrudnienia po ustalonym w decyzji organu rentowego (lub orzeczeniu organu odwoławczego) dniu nabycia prawa do emerytury, a nie z kontynuowaniem zatrudnienia po ustaleniu tego prawa decyzją organu rentowego (i analogicznie orzeczeniem organu odwoławczego). Z okoliczności niespornych wynika przy tym ,że wnioskodawca nabył prawo do emerytury na skutek prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z 24 listopada 2016r. od 1 maja 2015r., a decyzją z 23 marca 2017 r., wydaną na skutek wniosku skarżącego z 24 lutego 2017r., podjęto wypłatę świadczenia od 1 lutego 2017r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy. W ocenie apelującego, do tak ustalonego stanu faktycznego nie ma zastosowania art.103a u.e.r.f.u.s., gdyż w trakcie uzyskiwania przychodu od 1 maja 2015r. do 31 stycznia 2017r. nie miał on statusu emeryta. Argumentacja ta jest całkowicie chybiona, ale też pozbawiona logiki, gdyż pomija zasadniczą w sprawie kwestię, że status emeryta wnioskodawca uzyskał w wyniku własnego wniosku o przyznanie emerytury złożonego w dniu 13 maja 2015r. i z tego powodu na podstawie wyroku sądu odwoławczego zyskał status emeryta od 1 maja 2015r. , a jednocześnie przedmiot sporu nie odnosi się do przychodu z tytułu umowy o pracę, tylko do świadczenia emerytalnego. A zatem fakt ,że w trakcie osiągania tego przychodu wnioskodawca nie miał jeszcze statusu emeryta jest w sprawie bez znaczenia. Nie można natomiast domagać się świadczenia emerytalnego od 1 maja 2015r. i równocześnie twierdzić, że w tej dacie strona nie ma statusu emeryta.

Sporna kwestia daty wypłaty emerytury należnej osobie, która nabyła prawo do tego świadczenia na skutek orzeczenia organu odwoławczego, była przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. Apelujący , aby wzmocnić swoją argumentację, cytuje jeden odosobniony pogląd zaprezentowany w wyroku Sądu Najwyższego z 22 lutego 2007r., I UK 229/06, pomijając cały szereg późniejszych orzeczeń, co istotnie osłabia tę argumentację. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 8 listopada 2017 r., III UK 227/16 (legalis) zwrócił uwagę , że „pogląd, wyrażony w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 229/06, nie spotkał się wszakże z aprobatą w późniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym podkreślano, że mogły go uzasadniać jedynie szczególne okoliczności faktyczne sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 maja 2010 r., III UK 91/09, oraz z dnia 10 grudnia 2010r., II UK 150/10).” Przy tym wszystkie te wyroki zapadły w stanach faktycznych analogicznych do stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie (prawo do emerytury również zostało przyznane wyrokiem sądu, a organ rentowy, wykonując wyrok i przyznając to prawo, zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia). Natomiast zacytowany w apelacji obszerny fragment uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 28 kwietnia 2016r., III AUa 13/16, odnosi się do odmiennego stanu faktycznego. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu I instancji i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury, ale nie od daty nabycia prawa do tego świadczenia (1 kwietnia 2014r.), tylko od daty ustania pierwszego stosunku pracy (8 sierpnia 2014r.). A zatem treść powołanego wyroku raczej potwierdza niż neguje wykładnię art.103a dokonaną w niniejszej sprawie przez sąd meriti.

Również w wyroku z dnia 3 marca 2011 r., II UK 299/10, Sąd Najwyższy nie podzielił poglądu wyrażonego w sprawie I UK 229/06. Przypomniawszy równocześnie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i jednolitym stanowiskiem doktryny prawa ubezpieczeń społecznych, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., I UZP 6/08, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 120 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 listopada 1999 r., II UKN 187/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 121; wyrok z 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218 i z dnia 25

czerwca 2008 r., II UK 315/07), co oznacza w zasadzie prymat dyrektyw wykładni językowej w odniesieniu do pozostałych metod wykładni, w tym wykładni systemowej i wykładni historycznej lub celowościowej (funkcjonalnej, na jaką powołuje się apelujący). Wykładnia językowa (gramatyczna) art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej (obecnie art.103a), na co zwrócił uwagę także Sąd Najwyższy w omawianym wyroku z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 229/06, wskazuje zaś jednoznacznie, iż przepis ten zawsze rodzi skutek zawieszający prawo do emerytury (polegający na wstrzymaniu wypłaty świadczenia) w sytuacji kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego, bez względu na to, czy decyzja ta została wydana niezwłocznie po zgłoszeniu wniosku o prawo do emerytury, czy też w wykonaniu orzeczenia organu odwoławczego (sądu). Zdaniem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 3 marca 2011r., II UK 299/10, argumentem świadczącym przeciwko wykładni art.103 ust. 2a zaprezentowanej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r. jest również to, że proponowany tam sposób rozumienia tego przepisu różnicowałby sytuację prawną ubezpieczonych ubiegających się o prawo do emerytury i spełniających (obiektywnie) warunki nabycia tego prawa jedynie z uwagi na długość okresu oczekiwania na potwierdzenie owych uprawnień. Dokonana w taki sposób wykładnia musiałaby prowadzić do uznania, że mamy w gruncie rzeczy do czynienia z dwoma różnymi przepisami, z których jeden znajduje zastosowanie w stosunku do ubezpieczonych bezspornie spełniających warunki nabycia prawa do emerytury, drugi zaś jest stosowany w odniesieniu do tych, których uprawnienia emerytalne zostaną potwierdzone dopiero w postępowaniu odwoławczym (sądowym). Żadne ze sformułowań użytych w art.103 ust. 2a takiego zróżnicowania jednak nie uzasadnia. Jednocześnie zwrócono uwagę, że osoba ubiegająca się o emeryturę i pozostająca w zatrudnieniu (tak jak apelujący) musiała liczyć się z tym, iż z dniem spełnienia wszystkich ustawowych warunków niezbędnych do nabycia prawa do wnioskowanego świadczenia wprowadzi prawo to uzyskać, jednakże realizacja tego prawa na jej rzecz (wypłata świadczenia) nastąpi dopiero wówczas, gdy rozwiąże ona stosunek pracy łączący ją z pracodawcą (pracodawcami), na rzecz którego świadczyła pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W przeciwnym razie prawo do emerytury ulegnie zawieszeniu, skutkując wstrzymaniem jego realizacji do czasu rozwiązania stosunku pracy. Na marginesie niniejszej sprawy można tylko dodać, że zupełnie chybiony jest argument apelującego, iż został pozbawiony możliwości wyboru w dacie nabycia prawa do emerytury i bezpośrednio po ustaleniu emerytury skorzystał z tego prawa, ponieważ jak wynika z zaświadczenia o zatrudnieniu z 11 lipca 2017r. w aktach emerytalnych ZUS, wnioskodawca był zatrudniony od 1 lipca 2013r. do 22 lutego 2017 r. i następnie od 23 lutego 2017r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. Stąd de facto wnioskodawca kontynuuje zatrudnienie bez dnia przerwy u tego samego pracodawcy, mimo nabycia prawa do emerytury. A zatem wbrew twierdzeniom apelującego, fakt ustalenia prawa do emerytury dopiero na mocy wyroku sądowego nie miał żadnego wpływu na decyzję emeryta o zaprzestaniu kontynuowania pracy u tego samego pracodawcy.

Wobec powyższego należało uznać, że w rezultacie zaskarżony wyrok Sądu I instancji, a także poprzedzająca go decyzja organu rentowego, odpowiadają prawu, a apelacja odwołującego się, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, podlegała oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c.